

Cirkulárka

Kdo by teď a tady pouštěl cirkulárku? Co za debila řeže na pláži dřevo? V tropickém ráji? Ležím napůl ve vodě a napůl v písku a cítím se uvolněným a šťastným. Řeže někde blízko, přímo u mého ucha. Otevírám oči a asi jsem oslepl. Nic, ale vůbec nic nevidím. Uvozdržený rozespálý mozek se snaží pochytit alespoň nějaké souvislosti. Hukot cirkulárky neustává, spíš se mění. Už rozumím. Je noc, ležím doma v posteli a malženka startuje za dveřmi motorku. To opravdu nechápu. Bydlíme ve druhém patře bez výtahu, a proč by se prokristapána tahala po schodech s motorkou. Vždyť na ni ani nemá řidičák a bojí se jezdit i na tandemu...

... už to chápu. Naše půlroční dcerka Euforínka se probudila a dožaduje se pozornosti. Ještě v mrákotách se zvedám z manželské postele, padám obličejem na radiátor, a to mě definitivně přivádí do reality. Řvouna vytahuji z postýlky a urychleně odnáším. Dcerka během transportu z ložnice řve snad ještě urputněji, i když se to zdá fyzikálně nemožné. Asi vycítila, že u ní není její oblíbená otrokyně, ale moje maličkost. Odnáším ji do kuchyně a snažím se neprobudit malženku ani její starší sestřičky, co spí už samy v dětském pokoji, a ani sousedy spící za zdmi ve vedlejších bytech. Jako to úplně první měním plenu, hlasitost řevu se snížila o několik decibelů, ale úroveň hluku zdaleka neodpovídá žádanému nočnímu klidu. Spíše jako když cirkulárku nahradí motorová ruční pila. Vše probíhá organizovaně jako při výměně pneumatik v závodě Formule 1. Pohyby jsou promyšlené v bdělém stavu a důkladně nacvičené pro případ práce v polospánku. Levou rukou držím zmítající se pilu a pravou strkám kojeneckou láhev s vodou do mikrovlnky. Nastavuji na 30 vteřin a během nich musím otevřít krabici Sunaru, připravit odměrku a vidličku na rozmíchání.

Kdysi jsem pro rozmíchání práškového mléka používal místo vidličky elektrický ruční šlehač, v kterém jsem ponechal jedinou metlu a tu zastrčil do kojenecké láhve. Daly se tím ušetřit cenné sekundy. Chtělo to pevnou ruku a během mixování se nedotknout rotující metlou vnitřku láhve. Což se mně několikrát bohužel stalo, pokaždé to znamenalo vymalovat kuchyň a absolvovat přednášku na téma Práce kvapná málo platná. Při poslední kolizi metly s nádobou láhev vylétla zavřeným oknem na chodník a šlehač mně byl nadosmrti zakázán.

Řev se opět stupňuje a já potmě marně hledám savičku na kojeneckou láhev. Všechny jsou asi v myčce. Její prohledání a následné ruční mytí mě připravuje o celé minuty. Panelák se budí, jsou slyšet splachování, naši sousedé nás přátelsky zdraví údery na zeď a strop a hlasitě přejí dobré ráno.

Konečně nasadím dudlík a nabízím noční svačinku. Euforínka byla patrně jen několik okamžiků před smrtí hlady, chápe se láhve a dává se do práce. V bytě se v nastalém tichu polehoučku otevrou dveře dětského pokoje a nejstarší Agnežka se s peřinkou v náručí vydává do ložnice rodičů. Logicky usoudila, že pokud se v noci potloukám po bytě a dělám rámus, nemám zájem spát s maminkou v posteli. Bojím se ozvat nebo pohnout, abych nepodráždil motorovku, co už mi poklimbává v náručí.

Než si Euforínka odříhne, mám již postel dávno zabranou. Probuzení a deportaci Agnežky nechci kvůli cirkulárce riskovat, a tak se pokouším si vybojovat alespoň dvacet třicet centimetrů na kraji postele, abych mohl spát alespoň na boku. Nepatřím k nejvyšším, ale spát v její dětské postýlce nedokážu. Dokázal jsem uhájit alespoň krajíček postele, ve spánku

balancuji na pelesti, ale za ty kopance do obličeje to nestojí. Po hodině či dvou opouštím pozici. Poslepu nahmatám ve skříni karimatku z doby, kdy jsem byl bezdětný, a ještě nebyl setrvale nevyspalý, a uléhám vedle své bývalé postele. Ještě při usínání registruji malé nožičky, co použily moji hlavu jako stupínek, aby se dokázaly dostat do mé postele také. To jen Theodorka nechtěla spát sama v pokoji a přišla se zapojit do smečky.

Ráno budu muset zase rozvedené kolegyni v práci vysvětlovat, že mám se ženou harmonický vztah a ten monokl pod okem nemá s domácím násilím nic společného.